



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 521/2016
08.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.М. из Ч., чији је пуномоћник Д.И., адвокат из Ч., против туженог Града Ч., кога заступа Градски јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2706/14 од 29.09.2015. године, у седници одржаној 08.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2706/14 од 29.09.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2706/14 од 29.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 1531/13 од 24.04.2014. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име изгубљене зараде за приступ припремним и радним седницама Скупштине града, као и накнаде за рад одборника у периоду од 05.02.2009. до 07.10.2011. године, исплати укупно 151.353,50 динара у појединачним износима са законском каматом од доспећа до исплате (чија је висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке), док је ставом другим изреке делимично одбијен тужбени захтев за исплату накнаде штете по овом основу и за исти период, у појединачним месечним износима и са припадајућом каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за вршење функције заменика председника Скупштине града, за период од фебруара 2009. до јуна 2010. године плати укупно 255.585,25 динара с законском каматом на појединачне износе и са датумом доспећа ближе одређеним овим ставом изреке, док је ставом четвртим изреке делимично одбијен тужбени захтев за исплату накнаде по овом основу и у истом периоду, у појединачним износима и са каматом ближе одређеним ставом изреке. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 106.788,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2706/14 од 29.09.2015. године, ставом првим изреке, жалбе парничних странака су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизије сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.08.2011. године, али је првостепена пресуда од 26.06.2012. године, која је донета у току поступка, укинута решењем другостепеног суда од 23.07.2013. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Побижана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретној правној ствари усвојен је тужбени захтев, па је тужени обавезан да плати неисплаћени део накнаде за рад скупштинских одборника као и накнаде за вршење функције заменика председника Скупштине, а одлука судова о основаности захтева тужиоца, заснована је на примени и тумачењу материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилац тужбом у овој правној ствари потражује исплату разлике на име мање исплаћене накнаде за рад одборника, а ревизијом се правноснажна одлука побити у усвајајућем делу, у висини од укупно 406.938,75 динара.

3

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући ово у виду, као и да је побијана вредност предмета спора од 406.938,75 динара, испод граничне вредности за дозвољеност ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ни ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**